

"মৰমৰ সন্তানসকল – তোমালোকৰ দৃষ্টি শৰীৰৰ ফালে যাব নালাগে, নিজকে আত্মা বুলি ভাবা, শৰীৰক নাচাবা"

প্ৰশ্ন: প্ৰত্যেক ব্ৰাহ্মণ সন্তানে বিশেষকৈ কোন দুটা কথাৰ প্ৰতি ধ্যান দিব লাগে?

উত্তৰ: 1) পঢ়াৰ প্ৰতি, 2) দৈৱীগুণৰ প্ৰতি।

কিছুমান সন্তানৰ ক্ৰোধৰ অংশ মাত্ৰও নাই, কিছুমানেতো ক্ৰোধত আহি বহুত কাজিয়া কৰে। সন্তানসকলে খেয়াল কৰা উচিত যে আমি দৈৱীগুণ ধাৰণ কৰি দেৱতা হ'ব লাগে। কেতিয়াও খঙত আহি বাৰ্তালাপ কৰিব নালাগে। বাবাই কয় যদি কোনো সন্তানৰ ক্ৰোধ আছে তেন্তে তেওঁ হৈছে ভূতনাথ-ভূতনাথনী। এনেকুৱা ভূতৰ বশৱৰ্তী হোৱা সকলৰ সৈতে তোমালোকে কথাও পাতিব নালাগে।

গীত: তকদীৰ জগাকৰ আঁঠু হ'ল .... (ভাগ্য জগাই আহিছো ....)

ওঁম শান্তি। সন্তানসকলে গীতটি শুনিলে। আৰু কোনো সংসংগত কেতিয়াও ৰেকৰ্ডৰ (বাণীবদ্ধ গীত) ওপৰত নুবুজায়। তাত শান্ত শুনায়। যেনেকৈ গুৰুদ্বাৰত 'গ্ৰন্থ'ৰ দুটি শাৰী পঢ়ে আকৌ ভাঙনি কৰা জনে বহি তাৰ বিস্তাৰ কৰে। ৰেকৰ্ডৰ ওপৰত কোনোবাই বুজাব, এনেকুৱা ক'তো নহয়। এতিয়া পিতাই বুজায় - এই সকলোবোৰ গীত ভক্তিমাৰ্গৰ। সন্তানসকলক বুজোৱা হৈছে, জ্ঞান বেলেগ বস্তু, যিটো এজন নিৰাকাৰ শিৱৰ পৰা পাব পাৰি। ইয়াক কোৱা হয় ৰোহানী জ্ঞান (আত্মিক জ্ঞান)। জ্ঞানতো বহুত প্ৰকাৰৰ আছে নহয় জানো। কাৰোবাক যদি সোধা হয় এই গলীচা (কাৰ্পেট) কেনেকৈ তৈয়াৰ কৰা হয় তুমি জানানে? প্ৰত্যেক বস্তুৰে জ্ঞান থাকে। সেয়া হৈছে পাৰ্থিৱ কথা। সন্তানসকলে জানে আমাৰ আত্মাসকলৰ আত্মিক পিতা সেই এজনেই, তেওঁৰ ৰূপ দেখিবলৈ পোৱা নাযায়। সেই নিৰাকাৰৰ চিত্ৰও আছে শালিগ্ৰামৰ নিচিনা। তেওঁকেই পৰমাত্মা বুলি কয়। তেওঁক কোৱা হয় নিৰাকাৰ। মনুষ্যৰ নিচিনা আকাৰ নাই। প্ৰত্যেক বস্তুৰে আকাৰ নিশ্চয় আছে। সেই সকলোবোৰৰ ভিতৰত সূক্ষ্মতকৈও সূক্ষ্ম আকাৰ হ'ল আত্মাৰ। তাক প্ৰাকৃতিক বুলি ক'ব লাগিব। আত্মা বহুত সৰু যাক এই চকুৰে দেখিবলৈ পোৱা নাযায়। তোমালোক সন্তানসকলে দিব্য দৃষ্টি পাইছা যাৰ দ্বাৰা সকলো সাক্ষাৎকাৰ কৰা। যি অতীত হৈ গ'ল তাক দিব্য দৃষ্টিৰে দেখা পোৱা যায়। পোন প্ৰথমতো এওঁ অতীত হৈ গ'ল। এতিয়া আকৌ আহিছে সেয়ে এওঁৰো সাক্ষাৎকাৰ হয়। বহুত সূক্ষ্ম। ইয়াৰ দ্বাৰা বুজিব পাৰি, পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ বাহিৰে আত্মাৰ জ্ঞান কোনেও দিব নোৱাৰে। মনুষ্যই আত্মাক যথার্থ ৰূপত নাজানে তেনেকৈ পৰমাত্মাকো যথার্থ ৰূপত জানিব নোৱাৰে। জগতত মনুষ্যৰ অনেক মত আছে। কোনোৱে কয় আত্মা পৰমাত্মাত লীন হৈ যায়, কোনোৱে কি কয়। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে জানিলা, সেয়াও পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুযায়ী, সকলোৰে বুদ্ধিততো একে ধৰণে বহিব নোৱাৰে। বাৰে-বাৰে বুদ্ধিলৈ আনিব লগা হয়। মই আত্মা হওঁ, আত্মায়েই ৪৪ জন্মৰ ভূমিকা পালন কৰিব লাগে। এতিয়া পিতাই কৈছে নিজকে আত্মা বুলি ভাবা মোক পৰমপিতা পৰমাত্মাক জানা আৰু স্মৰণ কৰা। পিতাই কৈছে মই এওঁৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰি তোমালোক সন্তানসকলক জ্ঞান দিওঁ। তোমালোক সন্তানসকলে নিজক আত্মা বুলি নাভাবা সেইকাৰণে তোমালোকৰ দৃষ্টি এই শৰীৰৰ ফালে যায়। আচলতে তোমালোকৰ এওঁৰ সৈতে কোনো কাম নাই। সকলোৰে সংগতি দাতাতো সেই শিৱবাবাই হয়, তেওঁৰ মতত চলি আমি সকলোকে সুখ দিওঁ। এৱোঁ অহংকাৰ নকৰে যে মই সকলোকে সুখ দিওঁ। যিয়ে পিতাক পুৰা স্মৰণ নকৰে তেওঁৰ পৰা অৱগুণ আঁতৰি নাযায়। নিজকে আত্মা বুলি নিশ্চয় নকৰে। মনুষ্যইতো আত্মাকো নাজানে পৰমাত্মাকো নাজানে। সৰ্বব্যাপিৰ জ্ঞানো ভাৰতবাসীয়ে প্ৰচাৰ কৰিলে। তোমালোকৰ ভিতৰতো যিসকল সেৱাধাৰী সন্তান তেওঁলোকে বুজি পায়, বাকীবোৰে ইমান বুজি নাপায়। যদি সন্তানৰ পিতাৰ সম্পূৰ্ণ পৰিচয় আছে তেনেহ'লে পিতাক স্মৰণ কৰিব, নিজৰ ভিতৰত দৈৱীগুণ ধাৰণা কৰিব।

শিৱপিতাই তোমালোক সন্তানসকলক বুজাইছে। এয়া হ'ল নতুন কথা। ব্ৰাহ্মণো নিশ্চয় লাগিব। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ সন্তান কেতিয়া হয়, এয়াতো সংসাৰত কোনেও নাজানে। ব্ৰাহ্মণতো বহুত আছে। পিছে সেয়া হ'ল কোষ বংশাৱলী। তেওঁলোক কোনো মুখ বংশাৱলী ব্ৰহ্মাৰ সন্তান নহয়। ব্ৰহ্মাৰ সন্তানসকলেতো ঈশ্বৰ পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ পায়। তোমালোকে এতিয়া উত্তৰাধিকাৰ লৈ আছা নহয় জানো। তোমালোক ব্ৰাহ্মণ বেলেগ, তেওঁলোকে বেলেগ। তোমালোক ব্ৰাহ্মণ হোৱা সংগমত, তেওঁলোক হয় দ্বাপৰ-কলিযুগত। এই সংগমযুগী ব্ৰাহ্মণেই বেলেগ। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ অনেক সন্তান আছে। হওঁতে হদৰ পিতাকো ব্ৰহ্মা বুলি ক'ব পাৰি কাৰণ সন্তানৰ জন্ম দিয়ে। পিছে সেয়া হ'ল শৰীৰৰ কথা। এই পিতাইতো ক'ব সকলো আত্মাই মোৰ সন্তান। তোমালোক হ'ল অতি মৰমৰ আত্মিক সন্তান। এয়া কাৰোবাক বুজোৱাতো বৰ সহজ। শিৱপিতাৰ

নিজৰ শৰীৰ নাই। শিৱজয়ন্তী পালন কৰা হয়, পিছে তেওঁৰ শৰীৰ দেখিবলৈ পোৱা নাযায়। বাকী সকলোৰে শৰীৰ আছে। সকলো আত্মাৰে নিজৰ-নিজৰ শৰীৰ আছে। শৰীৰৰ ওপৰত নাম দিয়া হয়, পৰমাত্মাৰ নিজৰ শৰীৰেই নাই সেই কাৰণে তেওঁক পৰম আত্মা বুলি কয়। তেওঁৰ আত্মাৰেই নাম শিৱ হয়। সেয়া কেতিয়াও সলনি নহয়। শৰীৰ সলনি হ'লে নামো সলনি হৈ যায়। শিৱপিতাই কয় মই সদায় নিৰাকাৰ পৰম আত্মা হওঁ। ডামাৰ পৰিকল্পনা অনুসৰি এতিয়া এই শৰীৰ লৈছোঁ। সন্ধ্যাসী সকলৰো নাম সলনি হয়। গুৰুৰ শৰণ ল'লে তেতিয়া নাম সলনি হয়। তোমালোকৰো নাম সলোৱা হৈছিল। পিছে কিমাননো নাম সলাই থাকিম। কিমান গুছি গ'ল। যিসকল সেই সময়ত আছিল তেওঁলোকক নাম দিয়া হৈছিল, এতিয়া নাম দিয়া নহয়। কাকো বিশ্বাস কৰিব নোৱাৰি। মায়াই বহুতকৈ হৰুৱাই দিয়ে তেতিয়া গুছি যায় সেইকাৰণে বাবাই কাৰো নামেই নাৰাখে। কাৰোবাৰ ৰাখিলে কাৰোবাৰ নাৰাখিলে এইটোও ঠিক নহয়। কওঁতে সকলোৱে কয়- বাবা মই আপোনাৰ হৈ গ'লো, পিছে যথার্থ ৰীতিৰে মোৰ নহয়। বহুত আছে উত্তৰাধিকাৰী হোৱাৰ ৰহস্যকে নাজানে। বাবাৰ ওচৰলৈ সাক্ষাৎ কৰিবলৈ আহে পিছে উত্তৰাধিকাৰী নহয়। বিজয় মালাত আহিব নোৱাৰে। কিছুমান ভাল-ভাল সন্তানে ভাবে মইতো উত্তৰাধিকাৰী হওঁ। পিছে বাবাই জানে এওঁ উত্তৰাধিকাৰী নহয়। উত্তৰাধিকাৰী হ'বলৈ হলে ভগৱানক নিজৰ উত্তৰাধিকাৰী কৰিব লাগিব, এই ৰহস্য বুজাটোও কঠিন। পিতাই বুজাইছে উত্তৰাধিকাৰী কাক কোৱা হয়। ভগৱানক কোনোবাই উত্তৰাধিকাৰী কৰি ল'লে তেন্তে সম্পত্তিও দিব লাগিব। তেতিয়া পিতাই আকৌ উত্তৰাধিকাৰী কৰি ল'ব। সম্পত্তিও দৰিদ্ৰৰ বাহিৰে কোনো চহকীয়ে দিব নোৱাৰে। মালা কিমান কম সংখ্যকৰ হয়। এয়া যদি কোনোবাই বাবাক সোধে তেতিয়া বাবাই ক'ব পাৰে - তুমি উত্তৰাধিকাৰী হোৱাৰ যোগ্য হয় বা নহয়? এয়া বাবাইও ক'ব পাৰিব। এইটো সাধাৰণ বুজিবলগীয়া কথা। উত্তৰাধিকাৰী হ'বলৈও বহুত যোগ্যতা লাগিব। দেখা যায় লক্ষ্মী-নাৰায়ণ বিশ্বৰ মালিক আছিল, পিছে সেই মালিকীসম্ব কেনেকৈ পালে - এয়া কোনেও নাজানে। এতিয়া তোমালোকৰ লক্ষ্য-উদ্দেশ্য সন্মুখত আছে। তোমালোক এনেকুৱা হ'ব লাগে। সন্তানসকলেও কয় আমি সূৰ্যবংশী লক্ষ্মী-নাৰায়ণ হ'ম, চন্দ্ৰবংশী ৰাম-সীতা নহওঁ। ৰাম-সীতাকো শাস্ত্ৰত নিন্দা কৰিছে। লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ কেতিয়াও নিন্দা কৰা শুনা নাযায়। শিৱবাবাৰ, কৃষ্ণৰো নিন্দা কৰে। পিতাই কয় মই তোমালোকক ইমান উচ্চতকৈয়ো উচ্চ কৰি গঢ়ি তোলা। মোতকৈয়ো সন্তানসকল আগবাঢ়ি যায়। লক্ষ্মী-নাৰায়ণক কোনেও নিন্দা নকৰে। হওঁতে কৃষ্ণৰ আত্মাও সেইজনেই, পিছে নজনাৰ কাৰণে নিন্দা কৰি দিয়ে। লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ মন্দিৰো বহুত আনন্দেৰে নিৰ্মাণ কৰে। আঁচলতে নিৰ্মাণ কৰিব লাগে ৰাধা-কৃষ্ণৰ, কাৰণ তেওঁলোক সত্ৰোপাধ্যায়। এয়া তেওঁলোকৰ যুৱা অৱস্থা সেইকাৰণে তাক সত্ৰো বুলি কোৱা হয়। তেওঁলোক সৰু সেইকাৰণে সত্ৰোপাধ্যায় বুলি ক'ব। সৰু শিশু মহাত্মাৰ সমান হয়। যেনেকৈ শিশুৰ বিকাৰ আদিৰ জ্ঞান নাথাকে তেনেকৈ তাত ডাঙৰ সকলৰো জ্ঞান নাথাকে যে বিকাৰ কি বস্তু। এই 5 ভূত তাত নাথাকে। বিকাৰৰ যেন খবৰেই নাই। এই সময়েই হ'ল ৰাতিৰ। কাম বিকাৰৰ ইচ্ছা ৰাতি হয়। দেৱতাসকল হ'ল দিনত সেয়ে কাম বিকাৰৰ ইচ্ছা নাই। কোনো বিকাৰ নাই। এতিয়া ৰাতিত সকলো বিকাৰী। তোমালোকে জানা দিন হ'লেই আমাৰ সকলো বিকাৰ আঁতৰি যাব। বিকাৰ কি বস্তু নাজানিমেই। এয়া ৰাৱণৰ বিকাৰী গুণ। এইখন হ'ল বিকাৰী সৃষ্টি, নিৰ্বিকাৰী সৃষ্টিত বিকাৰৰ কোনো কথা নাথাকে। তাক কোৱা হয় ঈশ্বৰীয় ৰাজ্য। এতিয়া হ'ল আসুৰী ৰাজ্য। এইটো কোনেও নাজানে। তোমালোকে সকলোখিনি জানা, পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুযায়ী। অনেক সন্তান আছে। কোনো মনুষ্যই বুজিব নোৱাৰে যে এই বিঃ কেঃ সকল কাৰ সন্তান।

সকলোৱে শিৱবাবাক স্মৰণ কৰে, ব্ৰহ্মাকো নকৰে। এওঁ নিজেই কয় শিৱবাবাক স্মৰণ কৰা, যাৰ দ্বাৰা বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব, আন কাৰোবাক স্মৰণ কৰিলে বিকৰ্ম বিনাশ নহয়। গীতাতো কোৱা হৈছে একমাত্ৰ মোকেই স্মৰণ কৰা। কৃষ্ণইতো ক'ব নোৱাৰে। উত্তৰাধিকাৰ পোৱা হয় নিৰাকাৰ পিতাৰ পৰা। নিজক যেতিয়া আত্মা বুলি ভাবিবা তেতিয়া নিৰাকাৰ পিতা স্মৃতিত আহিব। মই আত্মা হওঁ, প্ৰথমে এইটো দৃঢ় নিশ্চয় কৰিব লাগে। মোৰ পিতা পৰমাত্মা হয়, তেওঁ কৈছে - মোক স্মৰণ কৰিলে তোমালোকক উত্তৰাধিকাৰ দিম। মই সকলোকে সুখ দিওঁতা হয়। মই সকলো আত্মাকে শান্তিধামলৈ লৈ যাওঁ। যিসকলে কল্পৰ আগতে উত্তৰাধিকাৰ লৈছিল তেওঁলোকে আহি উত্তৰাধিকাৰ ল'ব, ব্ৰাহ্মণ হ'ব। ব্ৰাহ্মণৰ ভিতৰতো কিছুমান সন্তান দৃঢ়, আচল (সু) সন্তানো থাকিব, সতীয়া (কু) সন্তানো থাকিব। আমি নিৰাকাৰ শিৱবাবাৰ বংশাৱলী হয়। এয়া জানে যে বংশ কেনেকৈ বৃদ্ধি পায়। এতিয়া ব্ৰাহ্মণ হোৱাৰ পাছত আমি উভতি যাব লাগিব। সকলো আত্মায়ে শৰীৰ এৰি উভতি যাব লাগিব। পাণ্ডৱ আৰু কৌৰৱ দুয়োয়ে শৰীৰ এৰিব লাগিব। তোমালোকে এই জ্ঞানৰ সংস্কাৰ লৈ যোৱা আকৌ সেইমতে প্ৰালম্ব পোৱা। সেয়াও ডামাত নিশ্চিত আছে তাৰ পাছত জ্ঞানৰ ভূমিকা শেষ হৈ যাব। তোমালোকে 84 জন্মৰ পাছত আকৌ জ্ঞান পাইছা। আকৌ এই জ্ঞান প্ৰায়ঃ লোপ হৈ যাব। তোমালোকে প্ৰালম্ব ভোগ কৰা। তাত আৰু কোনো ধৰ্মৰে চিত্ৰ আদি নাই। তোমালোকৰ ভক্তিমাৰ্গতো চিত্ৰ আছে। সত্যযুগত কাৰো চিত্ৰ আদি নাথাকে। তোমালোকৰ চিত্ৰ গোটেই ভক্তিমাৰ্গত বিস্তাৰ হৈ থাকে। তোমালোকৰ ৰাজ্যত আৰু কাৰো চিত্ৰ নাথাকে, কেৱল দেৱী-দেৱতাসকলহে থাকে। ইয়াৰ পৰা বুজা যায় যে আদি সনাতন দেৱী-দেৱতাসকলহে থাকে। পিছলৈ সৃষ্টি বাঢ়ে। তোমালোক সন্তানসকলে এই

জ্ঞান স্মৰণ কৰি অতীন্দ্ৰিয় সুখত থাকিব লাগে। বহুত পইটচ আছে। পিছে বাবাই জানে মায়াই বাৰে বাৰে পাহৰাই দিয়ে। সেয়ে এইটো মনত ৰাখিব লাগে যে শিৱবাবাই আমাক পঢ়াইছে। আমি এতিয়া ঘৰলৈ উভতি যাব লাগিব। কিমান সহজ কথা। গোটেইখিনি স্মৰণৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰে। আমি দেৱতা হ'ব লাগিব। দৈৱীগুণ ধাৰণা কৰিব লাগে। 5 বিকাৰ হ'ল ভূত। কামৰ ভূত, ক্ৰোধৰ ভূত, দেহ-অভিমানৰ ভূত থাকে। কাৰোবাৰ বেছি ভূত আছে, কাৰোবাৰ কম। তোমালোক ব্ৰাহ্মণ সন্তানসকলে জানা-এই 5 বিধ ডাঙৰ ভূত। প্ৰথম নম্বৰত কামৰ ভূত, দ্বিতীয়তে ক্ৰোধৰ ভূত। কোনোবাই জোৰকৈ কথা ক'লে বাবাই কয় এওঁ ক্ৰোধী। এই ভূত বাহিৰ হ'ব লাগে। পিছে ভূত বাহিৰ কৰা বৰ কঠিন। ক্ৰোধে ইজনে সিজনক দুখ দিয়ে। মোহত বহুতৰে দুখ নহয়। যাৰ মোহ থাকে তেওঁৰেই দুখ হয় সেইকাৰণে পিতাই বুজায় এই ভূতকো আঁতৰোৱা।

প্ৰত্যেক সন্তানে বিশেষকৈ পঢ়া আৰু দৈৱীগুণৰ প্ৰতি ধ্যান দিব লাগে। কিছুমান সন্তানৰতো ক্ৰোধৰ অংশ মাত্ৰও নাই। কিছুমানেতো ক্ৰোধত আহি বহুত কাজিয়া কৰে। সন্তানসকলে লক্ষ্য ৰাখিব লাগে যে আমি দৈৱীগুণ ধাৰণা কৰি দেৱতা হ'ব লাগে। কেতিয়াও খঙত কথা ক'ব নালাগে। কোনোবাই খং কৰিলে বুজিবা এওঁৰ ক্ৰোধৰ ভূত আছে। তেওঁ যেন ভূতনাথ-ভূতনাথনী হৈ যায়, এনেকুৱা ভূত থকাসকলৰ সৈতে কথাও পাতিব নালাগে। এজনে ক্ৰোধত আহি কথা ক'লে আকৌ সিজনৰো ভূত আহি গ'ল তেতিয়া ভূতৰ মাজত কাজিয়া লাগিব। ভূতনাথনী শব্দটো বৰ লেতেৰা। ভূতৰ প্ৰৱেশ নহওক বুলি মানুহে ফালৰি কাটি যায়। ভূতৰ আগত ঠিয়ই হ'ব নালাগে, নহ'লে প্ৰৱেশ হৈ যাব। পিতা আহি আসুৰি গুণ আঁতৰাই দৈৱীগুণ ধাৰণা কৰায়। পিতাই কয় মই আহিছো দৈৱীগুণ ধাৰণা কৰাই দেৱতা কৰি তুলিবলৈ। সন্তানসকলে জানে আমি দৈৱীগুণ ধাৰণা কৰি আছেঁ। দেৱতাসকলৰ চিত্ৰও সন্মুখত আছে। বাবাই বুজাইছে ক্ৰোধ থকাসকলৰ পৰা আঁতৰত থাকিব। নিজক বচোৱাৰ যুক্তি লাগে। আমাৰো ক্ৰোধ যাতে আহি নাযায়, নহ'লে এশগুণ পাপ হৈ যাব। কিমান ভালকৈ পিতাই সন্তানসকলক বুজায়। সন্তানসকলেও বুজি পায় - বাবাই হুবহু কল্পৰ আগৰ নিচিনাকৈয়ে বুজাইছে পুৰুষাৰ্থ ক্ৰম অনুযায়ী ভূমিকা পালন হৈ থাকিব। নিজৰ ওপৰতো দয়া কৰিব লাগে আনৰ ওপৰতো দয়া কৰিব লাগে। কিছুমানে নিজৰ ওপৰত দয়া নকৰে, আনৰ ওপৰত কৰে তেতিয়া আনজন আগবাঢ়ি যায় নিজে থাকি যায়। নিজে বিকাৰৰ ওপৰত বিজয়ী হোৱা নাই, আনক বুজাই থাকে, সেইজন বিজয়ী হৈ যায়। এয়াও আঁচৰিত। ভাল বাৰু।

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

(1) জ্ঞানৰ স্মৰণ কৰি অতীন্দ্ৰিয় সুখত থাকিব লাগে। কাৰো সৈতে ৰুষ (অমার্জিত) বাৰ্তালাপ কৰিব নালাগে। কোনোবাই যদি খঙত কথা কয় তেন্তে কাষৰীয়া হৈ আহিব লাগে।

(2) ভগৱানৰ উত্তৰাধিকাৰী হ'বলৈ হ'লে প্ৰথমে তেওঁক নিজৰ উত্তৰাধিকাৰী কৰি ল'ব লাগে। বুদ্ধিমান হৈ নিজৰ সকলো পিতাক হস্তান্তৰ কৰি মমত্ব আঁতৰাই দিব লাগে। নিজৰ ওপৰত নিজেই দয়া কৰিব লাগে।

বৰদান: একৰস স্থিতিৰ দ্বাৰা সদায় এজন পিতাক অনুসৰণ কৰোঁতা প্ৰসন্নচিত (আনন্দময়ী) হোৱা তোমালোক সন্তানসকলৰ কাৰণে ব্ৰহ্মা পিতাৰ জীৱন একেবাৰে একুৰেট (সঠিক) কম্পিউটাৰৰ নিচিনা। যেনেকৈ আজিকালি কম্পিউটাৰেৰে সকলো প্ৰশ্নৰ উত্তৰ বিচাৰে তেনেকৈ মনত যেতিয়া কোনো প্ৰশ্নৰ উদয় হয় তেতিয়া 'কি', 'কেনেকৈ' কৰাতকৈ ব্ৰহ্মা পিতাৰ জীৱন ৰূপী কম্পিউটাৰৰ ফালে চোৱা। 'কি' আৰু 'কেনেকৈ'ৰ প্ৰশ্ন 'এনেকৈ'লৈ সলনি হৈ যাব। প্ৰশ্নচিতৰ পৰিৱৰ্তে প্ৰসন্নচিত হৈ যাব। প্ৰসন্নচিত অৰ্থাৎ একৰস স্থিতিত থাকি এজন পিতাক অনুসৰণ কৰোঁতা।

স্লোগান: আত্মিক শক্তিৰ আধাৰত সদায় স্বাস্থ্যৱান হৈ থকাৰ অনুভৱ কৰা।

!! ওঁ শান্তি !!

ওঁ শান্তি!!

অব্যক্ত স্থিতিৰ অনুভৱ কৰাৰ বাবে বিশেষ হোমৱৰ্ক

লাগিলে কোনো সাধাৰণ কৰ্মই কৰি থাকা তেতিয়াও মাজে মাজে অব্যক্ত স্থিতি গঢ়ি তোলাৰ প্ৰতি যাতে মনোযোগ থাকে।

যি কামেই নকৰা সদায় বাপদাদাক নিজৰ সংগী কৰি দুগুণ উৎসাহেৰে কাম কৰা তেতিয়া স্মৃতি বহুত সহজ হৈ থাকিব।
স্থূল কাম-কাজৰ পৰিকল্পনা কৰাৰ লগতে বুদ্ধিৰ পৰিকল্পনাও কৰা তেতিয়া সময় ৰাহি হৈ যাব।